

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 10. маја 1881.

Број 13.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Приу Гору и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Преплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Прокопије патријар српски †

Спавај мирно, седа главо!
О миру си жељан снів'о.
Од народа српског теби
Никад није било криво.

То ти неће ни сад бити
Сви стојимо гологлави;
Ти одлазиш вечном миру,
— Растанимо с' у љубави!

Обичајну груду лаку,
Народ теби на гроб даје.
Падне-л која грудa тешка,
Ти ћеш знати од кога је.

Ти не требаш више ништа,
Нит' те какве жеље ломе.
Жезаљ, митру и првенство
Ти народу враћаш своме.

Ти нам враћаш сав аманет
Рад лечења наших рана.
— А шта мислиш са пензијом?
„Та нек буде за — Германа.“*)

*) Наравно, не цела, него од прилике од половине фртаљ (у шајну).

Слагач,

С р о к о ж о.

7.

Здравље, јаре и „Вампир“;
Дедер ми то срочи!
Здравље нек се чува баре;
Јарету се каже: јаре!
А „Вампиру“: Ћуш магаре!
Ето срочио сам.

8.

Сунце, обад, стеница;
Дедер ми то срочи!
Место сунца бива леда;

Од обада нема меда;
Стенице су права беда.

Ето срочио сам.

9.

Киша, лопта и барон;
Дедер ми то срочи!

Киша пада у долину;
Лопта пада куд је шину;
Барон пада у Уздину.

Ето срочио сам

10.

Капут, пруслук, кошуља;
Дедер ми то срочи!

Капут скину адвокати;
Са прслуком порез плати;
А кошуљу дипломати;
Ето срочио сам.

11.

Борба, атар, слога;
Би-л то срочит' знао?
Борити се, — то је часно;
У туђ атар, — то ј' ужасно;
Слога ће вам доћи касно;
Ето срочио сам.

12.

Петак, време, Карловци;
То не можеш срочит'.
Нема петка без пасуља;
Времена су сита уља;
У Карловци с' нешто љуља.
Ето срочио сам.

Шетња по Новом Саду. LXXV.

Недавно смо имали прилике, да споменемо нову књигу „Отмен свет“, књигу пуну галантерије и комплимената, а сво нас је већ постигла сада праведна каштига, што смо ону књигу осудили, јер ових дана изиђе друга књига, која је тако негалантна, да нам дира у најтугаљивију жицу нашег финог осећања — у године наше. Наиме изишла је књига од пописа свију становника Новог Сада, која доноси свакога становника, и што је још горе, и сваку становницу поименце, па још са рубрикама: године, занимање, број кућевни и т. д. Ово је врло опасна књига и нанеће многоме непријатности и неприлике.

Шта се н. пр. тиче кога колико је ова или она госпођица или госпа стара? Шта се тиче кредитора где овај или онај дужник станује? Нашто поједина лепа створења да знају за овог или оног кавалера да ли је ожењен или није? То су све излишне ствари и могло би са свим изостати.

Па онда толика негалантност спрам женскога света! Силне штампарске погрешке у цифрама учинише да многе госпе и госпођице наше посташе много старије — друге опет много млађе — него што би човек иначе о њима мислио, да нема ове нечовечне књиге.

Каквих нема ту негалантности!

Једна мати је н. пр. читавих 8 година старија од своје кћери! Једна млада госпа, која је при доласку Платона владике у Нови Сад (1852.) као нова млада ишла први пут у цркву, направљена је у овом попису, да је већ пуних 30 година преживела! Један младић и достојан првак наш на пољу целокупног курмахерства, који је у буни 1848. носио неко писмо из Земуна Книћанину у Нови Сад, стављен је овде да је већ 35 пролећа млађаног живота свог прејурно. Једна млада госпа, која је оне године, кад је била у Новом Саду текелијна слава (1861) остала

удова са јединцем синчићем од 16 година, уведена је да јој је већ 41 година

Приметити ми је, да је у пописној комисији сваки своје године сам исказивао, а без сумње ће сваки најбоље знати колико је божића прославио и година проживео, но оно, што нам горе изгледа као немогућност, без сумње је дакле штампарска погрешка.

Онда човек мора већма уживати и кад „Отмен свет“ чита, који је чист од сваке увреде, и на против пун ласкања и комплимената, него оваке ствари, које дирају у живац осетљивости наше.

Неупутно је било и број од куће назначивати, јер на што н. пр. моме снајдеру пунити главу излишним цифрама броја кућевног, кад доста мора да лупа главу и са цифрама мога дуга? На што бирташу и касанину давати извештаја где ја станујем, да мора човек морити ноге да ме посећује, кад могу ја као млађи лакше њему отићи (кад сам гладан и жедан), а кад ми не зна стана, не може ми доћи. Није требало ни обавештавати свет ко је „ожењен“, а ко „неожењен“, јер наш женски свет се много искреније и пријатније на баљовима забавља са њим курмакерима, за које не држи да су ожењени.

Него место свега тога, ја би увео друге рубрике које у овом попису нису назначене. А то би била ова питања: а) Карта ли се или не б) Какве је нарави? в) Има ли новаца и колико? г) Посећује ли у променади Шула или Петермајерку? д) Јели заљубљен (заљубљена) или није? е) Иде ли преко лета у илице? ж) Пије ли вина? з) Свира ли у клавир? и т. д.

Аб.

Грађа за немачки буквар.

LXXX.

Кад долине гледим наше,
Ја се увек бојим,
— Јер долине Немац
Зове: тал-ом својим.

LXXXI

Дебеле су жене нама неприлике;
Ал код Немца тако није,
Већ друкчије:
Јер дебеле жене Немцима су дике.

LXXXII.

Ми велмо да је тат,
Кад ко што украде.
— Код Немаца ј' увек тат,
Макар шта да раде.

XXXIII.

Да се ниси усудио
Немцу: брате! рећи.
Он ту речцу тако схвата,
Да те треба пећи.

LXXXIV.

Кад положиш заклетву
Немац вели: ајд!
Ајд овуда! ајд онуда!
— Како стаза већ кривуда —
Не знаш ни сам куда.

LXXXV.

У Немцу су скривене
Све лопоте тајне.
Чак и саме кости,
И те су му бајне.

LXXXVI.

Свашта бива са парадом
Под њином командом,
— И кад кога вежу,
И то бива с бандом.

LXXXVII.

Ми кажемо: су за,
А то Немац зове: *цере*.
(Из искуства знамо —)
Јербо кад нас види *илакат*,
Мисли да се *церекамо*.

LXXXVIII.

Кад се жуље туђа плећа,
Немац ништа не осећа.
Макар кол'ки *терет* био,
Што је другом упртио,
Он ће увек каст':
Е па то је ласт!

LXXXIX.

Немци воле јести кеља,
То је лајбшпајз, тако веле:
— Па зато се већ и гуша
Њина зове: *келе*.

XC.

Код Немца је нова мера
Ко и стара;
То ја давно знам.
Кад се на ког он ра рди,
То је увек био *грам*
И јоргане, старе, нове,
То он увек: *деке* зове.

Живио Иштоци!

У нашој лепој земљи Шајкашкој има здраво и лепо српско село **. Ово не би било ништа ново и необично, јер и друга су шајкашка села лепа, здрава и српска. У томе селу беху недавно сватови. И то није ништа ново и необично, јер како је дао бог добре године, то се свет жени и удаје, па сватова хвала богу доста, а комунизам није још продрео у нашу лепу Шајкашку, ма да има у њој доста младих комуналних учитеља, а комунисте су против

брака. Комунизам велим није још продрео у Шајкашку, продрла је само вода, ал' ова је мање штете и опасности унела у ту питому земљу, него што би унео комунизам, социјализам, назаренство и мађарски шовинизам.

У ** су дакле били сватови. Али не сватови са гајдашем, чутуром, пешкирима и покрљаним точковима и ребрима, као што су обични сватови, него ови сватови беху сасвим друге природе — беху то чивутски сватови.

Женио се млади и благонадежни јуноша Игнац Шафтелес, трговац са зарђаним гвожђем, чипкама, перјем, кукурузом, старим торбама и свачим, што у ту струку спада. Игнац је позвао лепо друштво у сватове, све по избор сународнике своје, који се тако исто крсте као и он, но међу осталим пријатељима својим позове он и браца Милана Ч., свога првог комшију, с којим се он из различних узрока добро живовао, у сватове своје.

Браца Милан Ч. није могао одбити позива свога комшије, само се мало дао у бригу, што не познаваше обичаја и реда у чивутским сватовима, па да се какогод неби замерио или осрамотио. Обичаје у нашим сватовима и сувише је познавао, знао је да се у сватовима мора добро јести и пити, да се фуруна у вече мора изнети напоље, да се која руда и осовина мора поломити, да се кумовом шарову мора одсећи реп, да се куму за љубав мора она највећа чаша од по акова испити или на недра просути, али обичаје у чивутских сватови није познавао и то га је у озбиљну бригу бацило.

Но и ту се он досетио шта да ради. Отиде он своје побри Богољубу. Овај је видео света и учио школе, он ће њега знати научити како да се у сватови влада, да неби осрамотио себе и своју нацију.

— Тако и тако, Богољубе брате, како да се понашам сутра у чивутским сватовима?

— Па ништа ти ту нема особитог, брате Милане, одговориће Богољуб, који је прве класе шаљивчина у целом батаљону.

За тим ће Богољуб припалити мало лулу на кратком камишу и овако ће наставити:

— Код Чивута је као и код нас. Седи па ради што видиш и други да чине. Само ти морам нешто казати, шта треба да радиш, па ћеш целом друштву јако угодити и биће им врло мило. Чивути имају једног свога патрона, кога зову „Иштоци“, он је њихов покровитељ и заштитник у добру и у злу и они га веома респектирају. Учинићеш им дакле јако повољи и сви ће ускликнути у радости и весељу, ако устанеш и наздравити томе Иштоцију, они ће те обасути хвалом и врло ће се радовати, што си ти као Хришћанин тако добро познат са њиховим околностима.

— Хвала ти, Богољубе, сад знам како ћу им се умилити; знаш они код мене купују вино, па би рад да им се што не замерим.

И браца Милан оде весело кући.

Сутра дан у сватовима браца Милан се само бојао, да га когод не предвари у здравици, да не изиђе когод пре њега са здравицом патрону Иштоцију,

а кад се друштво најбоље расположило, усред најживљег весеља, устаде он достојанствено, убрише бркове, намести црте лица озбиљно и почне:

— Господо и комшије моје! Дижем ову чашу у славу хваљеном и премудром патрону и благодетељу вреднога и избранога народа, заштитнику ва ем Иштоцији, нека му се ори име његово и слава у целом свету. . .

Да је коме било стати и видети, да шта чини млада и стара Чивутарија! Поскочише ти, брате, на ноге лагане, а млађи потегосе перне буздоване, те насрнуше на мога браца Милана, једва их старији и хладнокрвнији зауставише, а бога ми не знам какав би испао *Visum repertum*. Старији дакле и брадатији Чивути не допустише, да Милана бију, јер се бојаху рђавих последица, него ти сви појурише на њега и избацише га напоље. грдивши га и бекељивши се на њега, да се све орило по кући и по шору.

Ето ти какве зле последице имају Иштоцијева начела и у нашим питомим крајевима!

Аб.

П о с т е п е н о,

Најпре Јаша буде Јакаб,
Ко и Јован Јанош.
П'онда попа буде поп,
А за тим плебанос.

Међу тим су наше ћерке
Постале кластерке.

Проте уче како с' греша,
Па постају ешпереша.

На послетку ни владика
Неће бити глуп,
Па ево га данас сутра,
Постаће бискуп.

П у с л и ц е.

У Белој цркви упражњена је једна пензија. Допушта се и оцу Герману да може конкурарати.

Ја би знао како би се у Русији могло помоћи. Требала би влада да се абонира на неколико милиона егземплара „Стармалог“. „Стармали“ би онда развио сву шалу, коју сада штеди за боља времена. Па читајући таков „Стармали“ све би нихилисте постале хихилисте, а хихилисте не могу бити опасни. (*Gut gegeben*).

Кнез бугарски Александар изјавио је, да он уз дојакошњи устав не може боље владати, и да ће отићи. Сад сви чекамо, да видимо, хоће-ли бугарски народ тако неучтив бити, да силом задржи владоца свога на месту, које му се не допада.

Пруске новине ругају се руском цару што седи у Гачину. А Бисмарк што се сели из Берлина, то је бојаги масла ради.

У Београду излази лист „Васпитач“. „Стармалов“ позив истина није да што хвали, — али овом приликом не може на ино, већ мора овај изврсан лист сваком Србину најтоплије да препоручи. Кад смо кадри толике печурке издржавати, што не би и једну племениту воћку однеговали.

Сад се опет овако говори, да новосатски и бачки попови нису зато подметли своја леђа под Анђељевог ногу, што га они вољу. Већ што су желели да им се само из Новог Сада уклони.

У ш т и ц и.

† У делима Доситија Обрадовића стоји на једном месту: „— вратим се у Карловце, за чекати долазак митрополитов из Беча (гди је позват био ради вршачке смутње), у надежди како дође, да ће нас оправити у Германију“. Ово је писано 1778, дакле пре сто година и види се, да је још и онда било **вршачке смутње** и да нас је црквена поглавица још онда хтела да оправити у — **Германију!** —

* * *

— Једна кореспонденц-карта, која је предана у Земуну 6. августа 1878. стигла је сретно 10 маја 1881 на свој одређено место у Нови Сад. Даклем је путовала само три године од Земуна до Новог Сада! Па нека нам каже ко да није нужна жељезница! Један математичар је прорачунао да би корњача из Земуна у Н. Сад могла стићи за месец дана, а пуж за три месеца. Какав је пак подвоз ова пошта употребила није нам познато.

* * *

† У „Раднику“ бр. 23. читамо једну „Огравду“. Па шта мислите против чега се огравдува је „Радник“? Против нечега што је написано. А где? У са моме „Раднику“ изишао је један чланак, који сад уредништво вели, да је писан „из чисте наивности. — Ви сте г. уреднице у вашем 1. бр. за друге неке листове рекли да се уређују „онако од ока“, а шта сад ми да кажемо? Заиста „чиста наивност“!

* * *

□ Даклем су у Русији већ предузете реформе. Недавно изиђе указ, којим се допушта војничким часницима, да смеју — носити браде. — Да ли ће се нихилисте сад већ једанпут смирити и задовољити.

Аб.

Ћира. Ја бих пев'о, — би-ли и ти?

Спира. Е па и то може бити,

Ћира. Добро вино да се питу.

Спира. А и добар лебац сити.

Ћира. Знаш-ли коме венац виту?

Спира. Тај би моро вредан бити.

Ћира. Сме-ли когодо том сниту?

Спира. То је тешко погодити.

Ћира. Ја се бојим, — канда и ти,

Спира, Да ће стара нота бити.

Ћира. Ал Турци су нас већ сити.

Спира. Али нису парасити,

Ћира. Н'мој своје мисли крити.

Спира. Прљавштином не да с' мити.

Ћира. Своје јаде добро ј' крити.

Спира. Ана — врана — сана — сити!

Ћира. Де још мало песму кити!

Спира. Кирактери, — то су штити.

Ћира. Министар је лако бити.

Спира. Ал је малер, што се јавно

Мнење не да уапсити.

Ћира. Спира, брате, шта нама би? та ми смо канда певали.

Спира. Не вали!

Ћира. А шта су за то време наши читаоци радили?

Спира. Зевали.

Ћира. Зевали?!

Спира. Не вали.

Ћира. Кажидер ти мени, зашто ми никад не проговорисмо коју о Пирошком негда нашем побраци.

Спира, А што ме питаш, кад знаш? Док је тај добри Србин имао очња вида, ишао је путем правим. А кад му се, сиромаку замуташе српске зенице, он забатрга путем, којим окати не иду.

Ћира, Спира!! — Ти заборављаш, што се не сме заборавити.

Спира. Ћиро!! — Ти заборављаш да господ умудрајет слепци. А видиш, ја сам тако уверен, да ће поп Браца данас, сутра прогледати, па ће видети стазе, којима је целога века свога ишао; па ће на њима наћи нове поборнике; па ће загрлити кога првог нађе; па ће плакати као дете; па ће казаги: Опрости, народе! А народ ће рећи: Благо теби, свештениче, кад ниси умр'о пре покајања! — А ја ћу онда сазвати — — —

Ћира. Доста, Спира, доста! Из тебе данас говори неко одушевљење, као да се коло среће на боље окреће.

Спира. Коло среће сваком се на боље окреће, ко уме да издржи дане искушења. А кад ти нешто пришапнем, тек ћеш онда видети, да Спира зна, зашто се добру нада.

Стармалов сан.

Знате, ја ретко снивам, ал кад ја снивам онда није без неке.

Снивам ја јуче, а мени један човек (родом из Поузданог Извора) приповеда, како је тај дан био на бечкој берзи, да види како стоје разне акције. Па, молим вас, како стоје Анђелићеве акције? запитах ја.

„Тако су пале, да их већ и сами чивути и не спомињу. Оне се још само у Пешти држе за једчу Гисину длаку, — а и та је длака тако кидљива, да ваља само јаче повучи, — па ту и ва гроб.

О, о! — р'кох ја, као бојаги да се чудим. — А које акције скочу?

Да видите, акције владике Стојковића од јуче су високо скочиле. Сви смо се зачудили.

Ја захвалим моме познанику на лепој кажи. Окренем се на другу страну, и почнем даље снивати. Сневам ја, да сам на некој конференцији (без Томића), на којој се озбиљни људи договарају, шта сада да се ради. Запиташе и мене, шта мислим, кога да бирамо?

„Ја мислим да смо ми већ једаред изабрали као најдостојнијега владикау Арсенија. Па нам је као искренима и нелицемернима дужност и овом приликом, пре свега изразити, да он ни сада није изгубио поверење народа, него га је још више стекао. Дакле треба остати при првашњем избору.“

„Јесте! Али можда ћемо се тиме круни замрвити!!“

„А зар ви тако судите о круни, да се она није могла за пет година боље информирати. Зар способност и верност Арсенијева није могла за то време просијати и тамо где је пре маглор опадање застрта била?! Зар се круна не би радовала ако народ са поверењем к њој приступи, и сталношћу својом још већма докаже, да Срби нису изгубили над у правду и правичност највишу. Зар гр. Андрашија није био још у црњу књигу уписан, па зар му није круна после ипак све поверење своје поклонила? Зар је то увреда, ако ми не тајимо своја осећања? Зар не би срамога било без нужде одрећи се човека, који наше поверење није изгубио, а крунино можда је за то време стекао?“

Конференција се озбиљно замисли. (Није било ту Томића, јер он би таки рекао, да народу не треба ни патријара ни автономije, него хлеба и т. д.)

А шта ћемо са Живковићем и Војновићем? Шта ли са Герасимом Петрановићем? — Запаташе неки. —

„То су људи млађи. Они нека буду десна рука новог патријара. Нека у његовом зикриљу јачају снагу. Нека се међутим натичу на пољу општа добра и љубави народне. Па кад стари патријар очи затвори, онда ћемо тек њи метути на мерило заслуга.

Конференција не могаше ми рећи да није тако. Ја се поклоним, — окренем се на трећу страну и почнем даље снивати. На трећој страни, ту је био у-

жасан мрак, аждаје, вештице и авети куваше у неком чађавом казану неку кајгану од змијиних јаја. Један брадати дугајлија је шкрипао зубима, — јуда искарријотски је потпирио ватру, Јаша је тророгим вилама мешао по казану клетава, — али о томе ћу вам други пут приповедати.

Стармали.

Грађа за француски буквар

XXI.

Француз ти је дипломата;
То се давно зна;
Већ на лицу увек има
Одговора два:
Очи су му: **је!**
А *нос* му је: **не;**

XXII.

Ми кажемо: *здрaво рaно*;
А Француз: **тро то.**
(Док су други у кревету,
Он већ свира у трумбету).

XXIII.

За *судију* чим га види.
Француз каже: **жиж!**
— То смо исто и ми рекли,
Кад смо се — опекли.

XXIV.

Код Француза бива чуда.
Чудо је и то.
Код њих *теле* није *теле*,
Већ је тако **во.**

XXV.

Ми кажемо: *здpaво*;
Француз каже: **тре.**
(Крумири ће *здpaви* бити
Све до своје смрти,
Јер се Француз кани
Све их већма *тpти.*)

XXVI.

Француска је у култури
Скочила далеко;
И саме су *мачке* њене
Писмене.
Писмене су да, —
Мачка с' зове: **Ша.**

XXVII.

За Француза зна се
Да богослов није;
Кад је реч о *богу*,
А он пита; **дије.**
Боље се разбира
Кад добије *кашаљ*'
Таки, каже: **ту.**

XXVIII.

Према деци строг је
И љут као рис.
Ми кажемо: **сине!**
А он тако: **фис!**

XXIX.

Што год је Француско,
Све ти је то зорно,
Све је ратоборно.
Ждрал је њив; **гру!**
Слатко им је: **ду!**
Жила им је: **пу!**

XXX.

Француз вели *кључ* је **кле:**
А Крумир га сети:
„Не отварај туђе браве,
Па те неће *клетити!*“
(Продужиће се.)

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу.)

Мајданпек. — (Кад је мајски дан тако то-
пал, да те све пече.)
Абунданција. — (Кад човек нема бунде.)
Осман. — (Кад кога вијају осови, па га ману.)
Соколовац. — (Сваки је соко ловац.)
Купице. — (Женске муштерије.)
Сокица. — (Вино. То је сок у ицама.)
Чивија. — (Чивутарија.)
Бабилон. — (Кад баба добије какву на-
граду од Немаца.)
Силвестер. — (Кад се шљиве стеру да
се суше.)
Ромбонд. — (Кад ром човек иде.)
Радоје. — (Излица.)
Милорад. — (Онај почео, кад се прави сапун.)
Музика. — (Кравица.)
Мистика. — (Немачко ђубренце.)
Беловар. — (Кад се млеко кува.)
Бастаја. — (Кад ко има крупан глас, па
неће да пева.)
Матисон. — (Кад српска мати роди сина
Немца.)
Карамбол. — (Кад се ударим па псујем.)
Ишл. — (Пиленце, коме се каже: иш!)
Нишадор. — (Кад војска под ведрим небом
спава.)
Нерон. — (Добар насип, који се не рони.)
Пикантерија. — (зелена антерија.)
Крчедин. — (Црева у гладна чељадста.)
Корнелије Непос. — (Кад Корнел једе
мрсно.)
Фатум. — (Човек, у кога је коса кратка а
памет дугачка).

Безазлена варијација.

На песму: „Од Индуса па до Нила“.

Ја кад видим обим сфера,
То се срца мога косне.
Кликне ми се: Тога нема
Од Туниса па до Босне!

Ја кад прозрем дух просвете,
И идеје спасоносне, —
Викне ми се: Тога нема
Од Туниса па до Босне!

Кад промерим сневе мрсне,
А за њима јаве посне. —
Штуцне ми се: Тога нема
Од Туниса па до Босне!

Ја кад видим очи мутне,
А на земљи сузе росне, —
Измакне ми се: Тога нема
Од Туниса па до Босне!

Ја кад видим чила ата
Како кола натраг тосне, —
Отме ми се: Тога нема
Од Туниса па до Босне!

И кад видим дете мало
Где на кривом путу љосне, —
И тад шапнем: Тога нема
Од Туниса па до Босне.

Добар хумор.

(Из старих времена).

У старија времена није излазило по туцета српских шаљивих листова, па је публика морала да ту потребу сама подмирује. Куд си се год окрено нашао си по једног шаљивчину. И сами свештеници били су онда при добром хумору. Дабогме, није им савест гњечило злосретни плебаношки дух, па су се могли шалити. И кад се ко разболео, ни онда га није остављала шала. Јер они су знали да је шала лековита.

Та су времена прошла. А гора су дошла. Ево вам парче шале из оних даљих времена.

Новосатски прота Данило Петровић био је већ у шлогу, кад је умро у Н.-Саду пок. поп Коста Маринковић. Прота изда окружницу околном свештенству, да дође на погреб честитоме во христје брату свом. На тај позив дође и, онда још млади прота из суседног протопопијата, и таки оде да посети проту Новосадског. Млади прота уђе у собу старога прота, поздрави га, али овај ништа не одговара, само се тресе, од нервне слабости. Млади прота рад би да започне разговор, па рече: „О за бога, а шта би оцу Кости!“ — Сад се и стари прота накани на проговори озбиљним гласом: „Тако ће те ви сви, један за другим на онај свет; па на по-

следак ћу и ја за вама!“ Млади прота нађе се у чуду па обори очи, не знајући шта на то да одговори, што стари прота, већ једном ногом у гробу, па њи младе сарањује, а себе за последак оставља. Ал кад после диже очи, а он виде, да се стари прота сад још већма тресе, — не само од нервне слабости, него и од смеја, што је младога проту довео у неприлику.

Негда било, сад се приповеда.

Ст.

П о н у д е.

Један крокодил са реке Нила нуди се оцу Герману да му позајми мало суза.

Вуку Бранковићу досадило се у гробу лежати, па моли Јашу Игњатовића, да га прими за сау-уредника своје листу.

Све чивутске новине нуде се да кумују при избору српског патријара, да се не морамо ми сами трудити.

„Видело“ нуди „Истоку“ да му прода своје лањске и преклањске чланке, који су тако класички написани, да се могу и ове године читати.

Чакра нуди Матицу Српску, да се пресели у уредништво „Нед. Листа“, јер он као члан матичин само оданде зна интерпелирати, — ту је некако ко-мотнији.

Странци у Бечу.

У бечком Fremdenblatt-у бр. 124. од 6. маја о. г. читамо под „Ангекомене“, на првом месту међу осталим и ово:

Hotel gold. Lamm.

Hr. G. Angelics, Neusatz.
Mustafa Fazli Pascha, Saraj.
Hagy Smail Beg, Banjaluka.
Mehmed Beg Hafizadic, Trav.
Musta Beg Hafizadic, Travn.
Omer Atif Bahtijarevic.
Selim Beg Djinic Banjaluka.
Suleiman Osmanagic, Bosn.
Ibrahim Beg Kapitanovic
Beschir Beg Kapitanovic
Mustei Beg Useirbegovic.
Reuf Beg Gradlacicvic.
G. Effendi Baruch, Sarajevo.
D. Effendi Salam и т. д.

Боже мој у тим великим варошима скупи се друштво са свију страна!-

Телеграфски де пешке.

(Бивши министар Радивој, данашњем министру Милутину.) Верујте ми, да сам ја мислио, е је какав смртан случај задесио г. Бонтуа и његов уговор, кад сам чуо да сте изволели тајну наредбу издати, да се о њима, баш као о мртвима, не сме говорити nihil nisi bene. У прочем мени је веома мило, и дичим се тиме, што се ваша напредност влада сасвим по мојим начелима.

Молимо све дојакосње претплатнике наше — који још нису претплатили за Април — Јуни о. г. — нека изволе што пре послати 1 ф. да им се непрекида шаљање листа.

Такођер молимо и сву господу скупљаче наше у појединим местима, да се својски као и до сад узму те покупе заосталу претплату, како би се свуда бар дојакосњи број претплатника одржати могао, што је таман за опстанак листа нуждан, а за њихов труд уз нашу захвалу, уступамо им радо 10% од готовог новца.

НАКЛАДА „СТАРМАЛОГ“

РЕД ПЛОВИДБЕ

путникароб. по-
Априла до чибући од 1.
15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан (изузев петак) у 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изузев уторак) после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК. понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после подне у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА НА САВСКЕ ШТАЦИЈЕ: четвртком, недељом у 4 сата.

Нови-Сад 31. Марта 1881. УПРАВА

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

НА КЊИГУ:

НОВО ВАСПИТАЊЕ.

Основи педагогијских идеја Фреблових и њихова примена у породици, забавишту и школи.

Од Аугуста Келера,

управитеља учитељског семинара у Гети.

За четрнаест дана изаћи ће из штампарије А. Пајевића у Новоме Саду под горњим насловом књига, коју сам наменио српским васпитачицама, и матерама и онима, које мисле то да буду; учитељима и свакоме пријатељу васпитања мале деце.

Књигу ту одбрио је ВСНЦ Школски савет као спомоћну књигу за учитељице и приправнице, а препоручиће је и књижницама основних школа.

С тога врло учтиво молим, особито женскије наше, за тим учитеље и свештенике, да поклоне неколико тренутака скупљању претплате на ову корисну књигу.

Књига ће изнети 5 штампаних табака, а цена јој је 40 нов. или 1 динар. Г. Г. скупљачима претплате дајем на 10 књига једну на дар; а претплату, молим да ми пошаљу у напред.

У Карловцу, (у Хрватској) 2. Маја 1881.

Владимир Красић,
српски учитељ.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме осмом броју за 1881 ове чланке: 1. Бела штета, песма (са сликом) од Чика Јове. 2. Како је мала Милојка научила читати. 3. Тајна, песма (са сликом). 4. Ћурђица (са сликом). 5. Свашта има своје време. 6. Обележја. 7. Утеха. 8. Загонетка (са сликом). 9. Кушање своје снаге, од Чика Јове. 10. Канарица. 11. Друго коло питалице 12. Лугања Одисејева III. (са сликом). 13. Ласта (свршетак). 14. Вук и рода (са сликом). 15. Овејана зрнца. 16. Даштања и др. 17. Решење даштања. 18. Новије књиге. 19. Чика Јовина пошта.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Jov. Jovanović Wien, II. Praterstrasse 67. — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор., на пола године 2 фор. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 нов. на пола године, и шаље се на адресу
Штампарије А. Пајевића
у Новом Саду.

ОГЛАСИ

КАСЕ

по најновијој америкањској
системи

сигурно од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

6—30